

Güray Sert

KORKUD

Gönül yaram,

Sizi anmadan attığım tek adım, özlemeden aldığım tek nefes yok. Her baktığım yerde seni ve oğlumu görüyorum. Geçen gün pazaryerinde bir anne oğul gördüm. Çok uzaklarda olduğunuzu bilmesem, onların siz olduğuna dair yemin edebilirdim.

Bu hasret denen ateşin bu kadar yakıcı olduğunu bilmezdim. Hep anlatırlardı, dinlerdim ama bu kadarını tahmin edemezdim. Bence din âlimleri de bundan böyle cehennem ateşini tasvir ederken, hasret ateşinden bile yakıcı desinler, tam denk gelir. Bir insanın özlemekten nefesi kesilir mi? Kesiliyor işte. Ağlamaktan bitap düşüp, olduğu yerde sızıp kalır mı? Kalıyor vallahi.

Neyse ki menzilime az kaldı. Yarın buradan yola çıkacağız. Ertesi günü Bursa'ya varırız. Orada işim ne kadar sürecek bilmiyorum ama elimden gelen en kısa zamanda geri döneceğim.

Bir önceki mektubumda sana yol arkadaşımından bahsetmiştim. Artık onunla gerçekten arkadaşız. Geçen gün konaklamak için bir hana girdim. Benden biraz sonra da Sıddık girdi içeriye. Bir masaya oturdu, hancıyı çağırıp çorba istedi. Bu arada Sıddık kim diyeceksin. Sıddık, yeni arkadaşımın adı. Cidde'de yaşayan bir seyyah. Rüyasında bir mübarek görmüş. "Ben Bursa'dayım gel beni bul, diyar diyar arayıp bulamadıklarımı burada bulacaksın, belki varacak belki varamayacaksın ama her iki durumda da burada kalıcı olacaksın." demiş. Bu da düşmüş yola. Hana girdiğinde, bitişik masada ateşli bir tartışma vardı. Mavi ayakkabılarından ulema oldukları anlaşılan iki kişi ciddi bir görüş ayrılığında idiler. Bir tanesi, hararetle Pir Emir Hazretleri'ne yanlış yapıldığını savunuyordu. "Abdullah Efendi orada bir emanetçi. Makamı Pir Emir Hazretleri'ne terk etmeliydi" derken, yaşça daha büyük gibi görünen diğeri, "Hepimiz emanetçi değil miyiz? Abdullah Efendi emanetçi de, Pir Emir sahibi mi ki?" diye soruyor, ikilik çıkmaması için saygıdan ona da bir mescit ve dergâh inşa ettirdiler diyordu. Tartışma böyle devam ederken, Sıddık yerinden kalktı, adamların yanına geldi. "Muhteremler" dedi. "40 sene önce olmuş, bitmiş bir olayı bu kadar hararetle tartışmanız size ne kazandıracak?" diye sordu. Adamlardan biri, "Gel buyur kardeş" dedi. Sıddık, buyur edilen yere oturdu. "Münakaşanın 40 sene öncesi, 40 sene sonrası mı olur mübarek" dedi genç ulema. "Yaşananlar konuşulmasaydı, olanlardan ders çıkarılmayacak olunsaydı, dünya hep yerinde saymaz mıydı? Fatih, büyük dedesi Yıldırım Beyazıt'ın İstanbul'u kuşatma çabasını az mı konuştu etrafındakilerle? Konuşmasaydı, kafa yormasaydı, ders çıkarmasaydı başarabilir miydi?" diye sordu. Dayanamadım. Söze girdim. "Münakaşanın hayırlı bir amacı var ise, söylenen sözler insanları birleştiriyor ise, sonunda bir fayda çıkıyor ise akşamdan sabaha konuşalım ama ya konuşulanlar bir zaman kaybı ise, zaman israfı olmaz mı?" dedim. Beni de buyur ettiler. "Gel" dediler. Muhterem, söylenecek sözü olanlara hürmetimiz vardır her zaman." Yanlarına gider gitmez lafa girdi bir tanesi. "Konuşulacak yerde susmak da zaman israfıdır." dedi. "Hem konuşmazsak nereden bileceğiz ki, sözler boşa mı gider yoksa bir amaç uğruna mı sarf edilmektedir? Velhasıl konuşmak lazımdır" diye sormayı da ihmal etmedi, cevabını kendisi vermiş olmasına rağmen. Sıddık girdi araya. "Fatih, ders almak için kafa yordu. Etrafınla konuştu.

Sizin almak istediğiniz ders nedir ki? Neden Pir Emir ile Emir Buhari'yi zikreder durursunuz" diye sordu. Böyle böyle konuşmalar uzadı gitti. Bir baktık ki, gecenin sonunda Sıddık ile ahbap olmuşuz. Birçok ortak noktamız çıktı ortaya, hele onun da Bursa'ya gittiğini öğrendikten sonra daha da sevindim. Şimdi yarın yine yola çıkacağız.

İnşallah bir sonraki sefer Bursa'dan yazacağım sana. Ve ondan sonra da dönüş yoluna çıkacağım. Eminim ki, dönüş yolculuğumda daha hızlı olsam bile zaman daha akamaz olacak. Ama olsun varsın. Yolun sonunda size kavuşmak olduktan sonra Allah'ın izniyle her şeye dayanırım.

Sizi Allah'a emanet ediyorum.

Hasan.

Mektuplarında, elinden geldiğince eşinin endişelenmesine neden olacak detaylardan kaçınmaya çalışan Hasan, mektubu yazmayı bitirdikten sonra bir kez daha okudu. Sıddık ile tanıştığı geceki olayı yazarken, anlatmamayı tercih ettiği kısımları hiç yazmamıştı. O gece Sıddık'ın neden Piremir ile Emir Buhari'yi tartışıyorsunuz tarzı sorusuna, ulemalardan yaşlı olanı öyle bir cevap vermişti ki; Sıddık da Hasan da olduğu yerde kalmış, ulemaların masadan kalkıp gittiğini dahi fark edememişlerdi. Adam, Sıddık'ın gözlerinin içine bakıp demişti ki," Biz burada sizin için tartışıyoruz. Sözlerimizi size yol göstermek için sarf ederiz. Sen bilmez misin ki, Emir Buhari Hazretleri de gördüğü bir rüya üzerine yola çıkmıştır. Aynı senin gibi" Sonra Hasan'a döndü. "Peki sen bilmez misin? Pir Emir Hazretleri Bursa'ya gelirken bir emanet getirirdi. O emaneti yolda kayıp ettiğinden, itibar görmedi vardıği yerde. Amacımız, emanetin gideceği yere sağ salim varmasıdır. Sıddık kardeş, yarın gece senin kandilin İnegöl'de sönecek. Senin kandilin sönecek ama senin sayende emanet yerine ulaşacak. Amaçlar hayırlı olunca tüm dünya o gerçekleşsin diye birleşir. Hasan kardeş sen de, seni bekleyenleri daha fazla bekletme."